

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Røverstuen

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 133. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011519513568/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Røverstuen

Begge ud, og vare saa heldige at indhente ham en Fjerdingsvej omtrent fra Hulen. Vi ville ikke længe opholde os ved Ungarerens Beretning om Aarsagen til Vognens Udeblivelse, der var denne: at han og Knudsken havde forvexlet Karup Aae med den, som løber et Par Miil vestligere, ved hvilken altsaa Vognen endnu befandt sig. Ligesaa kortelig ville vi ogsaa bemærke: at han noget før Middag var bleven anholdt og udspurgt af de eftersættende Ryttere, og at han ikke alene snildelig havde reder sig ud af dette Forhør; men endog vist dem paa en Vej, som han vel formodede ikke førte dem paa Spor efter de Flygtende, om hvis Skjæbne han ellers havde svævet i den pinligste Uvished.

Slutteligen finder jeg mig ej heller beføjet til større Vidtøftighed i Catastrophens Udvikling; men vil – som andre Romanskriivere – ile mod Enden: Cornetten og hans Kjereste kom lykkelig den følgende Morgen til *Vestervig*, bleve der Mand og Kone, og fik for det første af Ejeren, den ældste Broder, en liden Sædegaard i *Thye* til Beboelse. Junker *Kaj* fik for det første en lang Næse, og for det andet – et Aars Tid efter – en endnu rigere Frøken i *Fyem*. Ansbjerguanden og hans Frue sloge reent Haanden af Datteren, og vare – uagter alle hendes og hendes Mands ydmyge og angerfulde Skrivelser – ikke til at forsone.

5.

Hestebæven.

Henimod den vestlige Ende af *Ansbjerg* Skov er en aaben Plads, en temmelig stor Grønning, heelt omgivet af gamle højærværdige Bøge. Paa Pintsefestens første Eftermiddag samles her aarlig den største Deel af de omliggende Sognes Beboere. Mange Huse staae paa denne Dag tomme; og flere bevogtes kun af Blinde eller Sengeliggende; thi Halte og Krøblinger – naar de kun ikke mangle Øjets Sands – maae dog een Gang om Aaret forlyste sig i den nys udsprungne Skov, og hjembringe en lysgrøn Bøgeqvist – som Noahs Duc fordum – til den mørke Vaaning, ofte en Noahs Ark i det mindre.

Hvilken Glæde! hvilken Vrimmel! *Hestebæven* – saa hedder dette Forsamlingssted – er da at ligne ved en uhyre Bikube: bestandig Uro, uophørlig Trængen, frem og tilbage, ud og ind, Alle kun sysselsatte med at indsuge Glædens Honning og inddrikke den oplivende Som-